

Realitatea învierii lui Hristos

Matei 28.1-17

Walter Thomas Turpin

© SoundWords, Online începând de la: 25.03.2019, Actualizat: 25.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Matei 28.1-17: Iar târziu, în sabat, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii, Maria din Magdala și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și, iată, s-a făcut un mare cutremur; pentru că un înger al Domnului, coborând din cer, a venit și a răsturnat piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Și, de frica lui, paznicii s-au cutremurat și au fost ca morți. Și îngerul, răspunzând, le-a spus femeilor: „Nu vă temeți; pentru că știu că voi Îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus. Veniți, vedeți locul unde era pus Domnul. Și mergeți repede și spuneți ucenicilor Săi că a înviat dintre cei morți. Și, iată, El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată, v-am spus“. Și, plecând repede de la mormânt, cu teamă și cu mare bucurie, ele au alergat să dea de veste ucenicilor Săi. Și iată, Isus le-a și întâmpinat, spunând: „Bucurați-vă!“ Și ele, apropiindu-se, l-au cuprins picioarele și l-au închinat. Atunci Isus le-a spus: „Nu vă temeți; mergeți, dați de veste fraților Mei ca să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea“. Și, pe când mergeau ele, iată, unii din pază au venit în cetate și au vestit preoților de seamă toate cele petrecute. Și, după ce s-au adunat cu bătrânii și au ținut sfat, au dat mulți bani ostașilor, zicând: „Spuneți: «Ucenicii Săi, venind noaptea, l-au furat pe când dormeam noi». Și, dacă se va auzi aceasta la guvernator, îl vom convinge noi și vă vom scăpa de orice grijă“. Și ei au luat banii și au făcut după cum fuseseră învățați. Și s-a răspândit vorba aceasta printre iudei până astăzi. Dar cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le rânduise Isus. Și, când l-au văzut, l-au închinat, dar unii s-au îndoit.

Învierea ca realitate

Am pe inimă să studiem adevărul mare al învierii Domnului nostru Isus Hristos în aspectele ei diferite. Noi putem studia învierea sub diferite aspecte; ea ne vorbește în mod diferit. Vreau astăzi să vă îndrept atenția numai spre realitatea învierii însăși, spre simpla realitate a învierii. Data viitoare, dacă Domnul permite, voi vorbi despre [Roadele învierii](#). Însă astăzi doresc să mă limitez la *realitatea* învierii.

Să privim învierea la modul cel mai general: învierea lui Hristos este în modul cel mai evident revelarea divină a învierii însăși. Deja numai la gândul acesta trebuie să recunoaștem că este imposibil pentru inimile și limbile noastre să primim și să exprimăm întreaga importanță a acestei realități. Nu este nici un subiect în Scriptură, care ar fi mai important decât învierea, și nu este nici o realitate pe care lumea a urât-o din inimă mai mult decât învierea. În general învierea este respinsă de lume. Vorbesc desigur acum despre lume în sensul ei cel mai larg și mai general.

Vă amintiți că și credincioșii din Corint au fost infectați de principiile, obiceiurile și plăcerile lumești, cu toate că ei nu erau din lume. Deja la ei i-a reușit vrăjmașului ca ei să tăgăduiască învierea, că ar fi chiar o înviere a morților. Astfel apostolul a trebuit să folosească tot capitolul măreț 15 al primei epistole către Corinteni, ca să demonstreze realitatea mare a învierii. El pune preț pe învierea sfinților pe baza realității învierii lui Hristos. Învierea lui Hristos nu numai a instaurat marele principiu, ci de asemenea a pus baza și este garanția pentru adevărul învierii tuturor acelor care sunt ai lui Hristos. Deoarece învierea Lui ne-a fost dată, noi suntem siguri de propria noastră înviere. Dacă tăgăduim învierea, atunci Hristos nu a înviat, și

dacă Hristos nu a înviat, atunci nu există nimic.

Cu totul contrar științelor naturii

De ce este așa, că știința, așa-numita filozofie și pedagogică din diferitele epoci ale lumii au stat așa de sceptici față de acest adevăr mare? El a fost pus la îndoială. Savanții și oamenii culti ai lumii acesteia s-au dat înapoi principial și la modul general. De ce? Motivul este: Învierea nu poate fi calculată prin vreo lege naturală. Se poate chiar merge mai departe și se poate spune: învierea este în afara oricărei legi naturale și stă deasupra oricărei legi naturale. Nu este nici o lege a naturii care să poată fi implicată în înviere. Este puterea divină suverană a lui Dumnezeu în intervenția Lui directă conform voii Sale.

Însă învierea este mai mult decât aceasta: ea este intervenția puterii lui Dumnezeu în domenii în care există rodul păcatului omului și al ruinei omului înaintea lui Dumnezeu. Omul a păcătuit și moartea a domnit. Aceasta este istoria simplă a omului. Și în privința aceasta nu este vorba de caracterul păcatului. De aceea apostolul spune: „Dar moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar peste cei care nu păcătuiseră după asemănarea încălcării lui Adam” (Romani 5.14), adică, cu toate că erau din aceia care nu au păcătuit prin încălcarea unor prescripții speciale, totuși ei au păcătuit principial. Nu este o chestiune a caracterului sau a felului în care ei au păcătuit; ei au păcătuit și de aceea moartea era prezentă. Moartea a venit ca judecată dreaptă a lui Dumnezeu, ca și consecință a păcatului omului. Și așa învierea este rodul puterii lui Dumnezeu, prin faptul că s-a făcut ispășire pentru păcat.

Ea este mărturisită în puterea Domnului Isus, în Hristos Însuși, atunci când El era în lumea aceasta, căci El și-a arătat puterea ca Acela care aduce la viață dintre morți. Din când în când El a arătat această putere. Însă El Însuși ca Om a mers la locul unde moartea și judecata – care ar fi trebuit să ne lovească pe noi, ca urmare a ceea ce eram și unde eram noi – prin har au trebuit să vină asupra Lui, și El a permis aceasta. Și când El a intrat în această cea mai întunecată cameră, s-a constatat că puterea lui Dumnezeu s-a interpus. Ea a intervenit, ca să scoată pe Omul acesta din moarte și din mormânt – acest Om, care în chip desăvârșit a glorificat pe Dumnezeu și S-a dat morții, ca judecată necesară a lui Dumnezeu asupra păcatului și în mod deosebit asupra păcatului omului. Da, Hristos a fost înviat dintre morți prin gloria Tatălui în dreptate minunată. Și El este acum așezat la dreapta Maiestății în locurile cerești, mult mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (Efeseni 1.21).

Învierea ca bază a creștinismului

Deci în aceasta nu este nici o lege a naturii, este puterea divină, da, este puterea lui Dumnezeu. Cine putea să aducă la viață dintre morți, în afară de Dumnezeu? De aceea lumea și savanții urăsc învierea și filozofia o disprețuiește. Învierea nu este în domeniul unde acționează legile naturii. Și lumea ca atare și oamenii lumii acesteia nu cunosc nimic și nu vor să accepte ceea ce este în afara legilor naturii. Legile naturii le leagă mintea. De aceea ei nu vor învierea. Ea este de la Dumnezeu, ea este puterea uriașă a lui Dumnezeu. Credința o acceptă, se pleacă sub ea, se bucură de ea și preamărește pe Dumnezeu pentru ea. Învierea este legată tocmai cu lucruri care caracterizează pe Dumnezeu ca atare. „Care dă viață celor

morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4.17). Și credința cea mai simplă se bucură de suveranitatea lui Dumnezeu și de puterea lui Dumnezeu, care este cu mult mai presus decât ceea ce omul cu mintea lui sărmană și slabă încearcă să aducă în interiorul domeniului lui.

Mai este și un alt motiv pentru care realitatea învierii este disprețuită de lume. Învierea era mărturia mare publică despre adevărul creștinismului, care este întemeiat pe moartea Domnului Isus Hristos. Trebuia să fie o chestiune cu totul nouă în căile lui Dumnezeu în lumea aceasta. Creștinismul nu poate fi legat cu iudaismul, cu toate că s-a făcut această încercare în lumea aceasta. Creștinismul este un sistem al lui Dumnezeu cu totul nou. El a fost introdus atunci când vechiul sistem a fost dat la o parte pentru un timp. Sistemul iudaic era sistemul lui Dumnezeu până la cruce. Și ceea ce era în legătură cu acest sistem, va fi fără îndoială în viitor într-o formă nouă iarăși la locul lui, și anume în legătură cu împrejurările pământești ale poporului pământesc al lui Dumnezeu: cu Israel.

Însă creștinismul era total diferit de tot ceea ce a fost vreodată mai înainte. Viața veșnică a fost prezentată aici în chip desăvârșit în Persoana Însăși. Când privim pe Domnul în lumea aceasta, pe Fiul lui Dumnezeu, care S-a coborât, ca să fie Om, atunci vedem viața veșnică în propria Sa Persoană. Să citim ce spune prima epistolă a lui Ioan: „Ce era de la început” (1 Ioan 1.1). Despre care început este vorba? Din momentul revelării Sale pe pământ ca Om El era viața veșnică, și când vorbim despre creștinism, atunci noi nu putem despărți creștinismul de viața veșnică, de Tatăl și de Fiul. Toate acestea sunt legate împreună și ele sunt legate în mod cu totul deosebit cu creștinismul ca atare. Aici eu am pe Fiul Omului, coborât și revelat pe pământul acesta; am glasul Tatălui, așa cum Îl salută, și am pe Duhul Sfânt, așa cum El coboară peste El, pe El, Cel care era ca Om aici pe pământ. Găsesc pe Tatăl, pe Fiul, pe Duhul Sfânt. Primesc viața veșnică prezentată în Persoana lui Hristos, viața veșnică, care era făgăduită înainte de întemeierea lumii, revelată aici în timp în propria Sa Persoană. Nici măcar o singură persoană nu ar fi putut avea un loc în acest creștinism înainte ca El să meargă în moarte și să învieze a treia zi dintre morți. Locul nostru în el, partea noastră în legătură cu el, pretenția noastră la el așteptau moartea Sa și învierea Sa. El a așteptat crucea ca pe ceva care menținea și confirma însușirile sfinte ale lui Dumnezeu și drepturile Lui justificate. Și El a așteptat învierea, ca să ocupe un loc nou și ca Om să fie pus pe un loc nou și ca Cel înviat să aibă acum relații cu alții care trebuiau aduși pe acest loc al biruinței Sale și al triumfului Său. Toate acestea sunt legate cu creștinismul.

Lumea ca vrăjmaș al învierii

Învierea era confirmarea mare a biruinței răscumpărării și crucii Domnului și totodată instrumentul mare pentru răspândirea ordinii noi minunate a lucrurilor, pe care Dumnezeu voia s-o introducă. Să observăm că tocmai în capitolul acesta (Matei 28), și de asemenea și la sfârșitul capitolului anterior, vedem unită toată răutatea și ura națiunilor de a acționa împotriva învierii Sale? Vedem cât de bine știau ei și cât de bine știa diavolul ce însemna învierea. Privește sfârșitul din Matei 27, dacă ai vreo îndoială în privința aceasta; marii preoți și fariseii au zis, ca să spunem așa: da, ne amintim – s-ar putea ca ucenicii să fi uitat aceasta, dar fariseii nu au uitat, memoria lor era mai bună decât a ucenicilor -, da, ne amintim „că înșelătorul Acela, când era încă în viață, a spus: «După trei zile înviez». Poruncește deci ca

mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui și să-L fure și să spună poporului: «A înviat dintre cei morți!», și înșelăciunea din urmă să fie mai rea decât cea dintâi” (Matei 27.63,64).

Observi tu ce însemna învierea pentru vrăjmașii adevărului? Era mai mult, așa se pare, pentru vrăjmașii adevărului decât pentru aceia care o iubeau cu adevărat. Avea însemnătate mult mai mare și importanță mai mare în ochii acelor care urau adevărul și se împotriveau adevărului, decât în ochii acelor care iubeau adevărul. Și la fel a fost și mai târziu. Căci de îndată ce învierea este confirmată pozitiv și făcută cunoscut, vedem în Matei 28 – unde în fața unui mormânt gol și a unei biruințe depline și a unui triumf deplin, care erau incontestabile, așa că nu mai exista nici o îndoială, da, când totul era așa de clar și evident că El a înviat și a fost trezit dintre morți -, că ei cu toate acestea s-au sfătuit ce ar putea face. Gândește-te la valoarea pe care ei o acordau învierii, gândește-te la ce însemna învierea pentru ei, cum au supraestimat-o, ca în orice caz s-o împiedice. Ei fac aceasta tocmai din motivul că învierea era în primul rând desfășurarea puterii suverane a lui Dumnezeu, intervenția lui Dumnezeu în putere în afara oricărei cunoscute legi a naturii și pentru că învierea era imboldul ordinii total noi a lucrurilor, care trebuia să fie introdusă în legătură cu învierea Domnului Isus Hristos.

Manifestarea puterii divine

Mai este un punct, cu care vreau să mă ocup, înainte de a mă ocupa cu acest capitol. Apostolul spune în Romani 1: „Pavel, rob {sau sclav; la fel și mai departe} al lui Isus Hristos, apostol chemat, pus deoparte pentru Evanghelia lui Dumnezeu (pe care a promis-o mai înainte prin profeții Săi în scrieri sfinte) despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne)” (Romani 1.1-3). Acolo El este legat cu făgăduința; aceasta este o latură, dar privește și cealaltă latură: „și dovedit {sau: rânduit, declarat} Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților), Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 1.4).

Privește un moment la aceste două puncte, deoarece ele sunt deosebit de binecuvântate pentru întărirea credinței noastre. Aici făgăduința este adusă în legătură cu Persoana Sa, și făgăduința vă duce înapoi la ceea ce s-a petrecut. Însă acum aveți mai mult decât făgăduința: aveți puterea însăși. Făgăduința era în legătură cu ceea ce Dumnezeu a zis lui David și casei lui David. Însă aveți puterea, puterea lui Dumnezeu în învierea Domnului Isus Hristos. Prin aceasta este dovedită următoarea realitate, și aceasta este aici aspectul esențial: și anume că învierea Lui dintre morți prin puterea lui Dumnezeu era o mărturie publică a acestei puteri, prin care El a mers în lumea aceasta în curăție fără pată; o revelare a faptului că El era Fiul lui Dumnezeu în putere. Aceasta devine foarte clar vizibil. Învierea era explicația mare dată de Dumnezeu cu privire la gloria Persoanei, care era în Sine desfășurarea creștinismului adevărat. Căci dacă tu nu ai pe Hristos, care a primit toată gloria, toate desăvârșirile, toată mărimea Persoanei Sale, pe care l-o dă Scriptura, atunci tu nu ai un sistem demn de numele creștin.

Domnul este dezvoltarea acestuia, lucrarea Sa este baza acestuia, și aceasta în legătură cu învierea Sa. Aceasta s-a dovedit limpede ca sticla. El a fost declarat ca Fiu al lui Dumnezeu cu putere, prin învierea dintre morți. Învierea dintre morți era revelarea mare și demonstrarea din partea lui Dumnezeu, că Fiul era realmente tot ceea ce noi cunoaștem acum despre El –

mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!. Era manifestarea puterii prin care El a mers prin lumea aceasta – fără pată, desăvârșit și curat – în mijlocul unei scene și al unui popor care era atât stricat, cât și lucra stricând. El era unic în felul Lui în curăția Lui, în umblarea Lui în sfințenie prin Duhul sfințeniei. Da, învierea este demonstrarea acestei puteri. Aceasta este foarte important, deoarece este legată imediat de Persoana Sa.

Mă simt incapabil să exprim ceea ce inima mea dorește de fapt și așa cum doresc mult ca voi să înțelegeți. Dar doresc să vă arăt, ce importanță acordă Dumnezeu învierii. Nu vorbesc despre roadele ei, aceasta este o parte ușoară a acestui subiect, ci vorbesc despre realitatea însăși. Și vă asigur, inima se bucură tot mai mult în fiecare zi în mărimea realității neschimbătoare a creștinismului. Aceste realități pur și simplu nu sunt discutabile. S-ar putea pune în discuție consecințele, s-ar putea spune: eu nu văd exact consecințele acestui fapt; eu nu văd că un astfel de rezultat vine de pe un astfel de teren. Însă tu nu poți discuta faptele însăși, pe care Dumnezeu le relatează. Le poți respinge; vei face aceasta spre propria pierzare, însă ele nu sunt discutabile. Desigur, nici noi nicidecum nu le discutăm aici! Aici este atestată realitatea în prezența îngerilor, a diavolului, a cerului, a vrăjmașilor lui Hristos – realitatea evidentă, solemnă a învierii Sale. Și aici este dovada mare, demonstrația mare a acestei realități, că El a fost tot ceea ce El a mărturisit în Persoana Sa în lumea aceasta. El era Fiul lui Dumnezeu. El a devenit Om adevărat. Și El a fost declarat, că El era Fiul lui Dumnezeu, prin Duhul sfințeniei, prin puterea care L-a scos afară dintre morți, și aceasta se referă la Persoana Sa. Eu nu pot face această realitate să fie mai mare pentru sufletele voastre.

Acesta este caracterul învierii: învierea dintre oamenii morți. Acest caracter al învierii are importanța cea mai mare pentru noi astăzi, era învierea dintre morți. Și aceasta este ceea ce a provocat toată ura și vrăjmășia conducătorilor iudei, și eu cred, ea ar da naștere și astăzi la ura și dezaprobarea unui număr mare de creștini din zilele noastre, care într-adevăr tolerează încă învierea la modul abstract, dar nu vor caracterul învierii lui Hristos. De ce? Deoarece în această înviere Dumnezeu începe o ordine total nouă, desăvârșită, și aceasta este ceea ce dinaintea căreia oameni dau înapoi astăzi, și aceasta este legat cu caracterul. Există realitatea învierii și există caracterul învierii. Realitatea este indiscutabilă, caracterul este mai presus de orice exprimare sublim. Căci acest caracter al învierii, învierea dintre cei morți, este caracterizat prin harul lui Dumnezeu și include în sine pe credincioși. Căci noi vom fi înviați împreună, iar alții vor rămâne culcați în mormintele lor. Nu trebuie să mai spun că învierea sfinților va avea loc după modelul și caracterul învierii lui Hristos.

El a înviat – ca Fiu al lui Dumnezeu

Mai este un alt pasaj în Scriptură în evanghelia după Ioan 2.18: „Iudeii deci au răspuns și l-au zis: «Ce semn ne arăți că faci acestea?»» El a curățit Templul, casa Tatălui Său, pe care ei o transformaseră într-o casă de afaceri, și își ia dreptul să curețe această casă, și El aruncă afară tot ce o murdărea. Și imediat El este provocat de iudeii stricați, care făceau afaceri, cu cuvintele: „Ce semn ne arăți că faci acestea?” El nu putea face aceasta într-un alt caracter, decât acela că El este Fiul lui Dumnezeu. Căci ca Fiu El posedă dreptul și râvna să curețe casa de toate murdăririle. Și ei îl provocă imediat: „Ce semn ne arăți că faci acestea?” Și acum ia seama la răspunsul Lui: El le-a zis: „Dărâmați templul acesta” – aceasta înseamnă,

trupul Său – „și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2.19). Acolo El este o Persoană divină și acolo este dovada – ia seama la aceasta -, pentru dumnezeirea Persoanei Sale, că El este Fiul lui Dumnezeu. Exact așa cum mai înainte am văzut în Romani 4.17 în legătură cu învierea, găsim aceasta iarăși aici în Ioan 2: El avea dreptul să curețe Templul, casa Tatălui. De ce? Pentru că El era Fiul.

Ce dovedea, că El era Fiul? Puterea divină, care, după ce El a fost omorât de ei, L-a făcut capabil să învieze dintre cei morți. „El le-a zis: «Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.» ... Dar El vorbea despre templul trupului Său.” Ucenicii Lui și-au amintit de aceasta, când El a înviat dintre morți, și au înțeles cuvântul Lui. El Însuși prezintă faptul, că El va învia dintre morți ca demonstrare mare că El era o Persoană divină: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” Deci, aceasta vă va explica într-o oarecare măsură faptul, de care voi cu siguranță deseori ați fost deja impresionați, când ați citit Scriptura despre învierea Domului Isus Hristos. În Scriptură se întâlnește deseori, că se spune, că El a înviat, și realmente, după ce El a înviat, se dă de mai multe ori mărturia: „Domnul a înviat”. Aceasta înseamnă că realitatea învierii este legată cu propria Sa Persoană. Ori de câte ori Cuvântul lui Dumnezeu ni-L prezintă în gloria Sa dumnezeiască – cu toate că El a devenit Om -, învierea Lui este acțiunea Sa proprie a puterii. Dumnezeirea Lui este marele punct de pornire al Duhului Sfânt, în ceea ce privește mărturia (căci cu toate că El a devenit Om, El niciodată nu a încetat să fie Dumnezeu; El a *devenit* Om, deoarece El nu a fost așa înainte; El era Dumnezeu diferit în Persoana Sa; la Tatăl El era la fel ca Dumnezeu, deoarece El era Dumnezeu). Deci, când Duhul lui Dumnezeu se referă la caracterul Său dumnezeiesc – Dumnezeirea Lui -, cu toate că El vorbește despre moartea Lui și despre felul în care El ca Om S-a smerit, atunci El prezintă întotdeauna și învierea Lui prin propria Lui putere. Și de aceea El spune: „El S-a sculat.” Și mărturia despre El era: „El a înviat.”

O dimineață unică în felul ei

Ce mare bucurie, ca prin credință să mergi înapoi la această primă dimineață, dimineața care niciodată înainte nu a venit pe pământul acesta. Căci niciodată nu a fost o zi pe pământul acesta ca această primă dimineață a învierii. Și nu este ea asemenea apariției soarelui după o noapte lungă, întunecată și tristă? Pot înțelege bine cum inimile alor Săi cuprinse de teamă și tremur atârnav de El, neștiutoare și slabe – fără îndoială. Și cu toate acestea ele atârnav de El ca de o Persoană care i-a atras. Și ele atârnav de El, uneori complet contrar convingerilor sărace și slabe ale inimilor lor. Da, pot înțelege foarte bine cum în dimineața aceea au mers unul la altul, când realitatea învierii se răspândea între ucenici, și au zis: „Domnul a înviat cu adevărat”. Ce salut, ce cuvânt, să se întâmpine unul pe altul în acea primă dimineață după acel timp rău, lung al iernii, și să vorbească în felul acesta; o iarnă, care venise peste toată omenirea cu această inscripție lungă și monotona, care mereu a fost scrisă pe fiecare om mare în timpurile vechi-testamentale: „el a murit”. Nu era nici măcar o singură stea ca să lumineze întunecimea acestei fraze: „El a murit”.

Veți constata că în Vechiul Testament moartea, înmormântarea și ceremonia de înmormântare au o însemnătate deosebit de mare. Privește la patriarhi. Moartea era pentru ei mai importantă decât viața. Moartea i-a adus în Canaan. Era credința iudeilor, că ei trebuiau să învieze în Canaan, și de aceea moartea era mult mai importantă decât viața. Aceasta era

așa, pentru că învierea nu era încă o realitate revelată. Învierea nu era încă adusă la lumină, așa cum spune apostolul: „Nici viața și nici neputrezirea nu erau aduse la lumină înainte de Evanghelie.” Aceasta nu înseamnă că ele nu existau, dar Dumnezeu nu le-a făcut cunoscut. Însă acum putem înțelege și inimile noastre pot pătrunde în realitatea acestei chestiuni. Ei trebuiau să meargă unul la altul și să spună: „Domnul a înviat cu adevărat.” Și este o bucurie pentru inimă, că ei leagă realitatea învierii Sale cu harul inimii Sale neschimbătoare. Căci ei spun: „Și El S-a arătat lui Simon.” Sărmanul Petru, el L-a tăgăduit, cu toate că el a fost chiar atenționat. Omul acesta s-a încrezut în inima lui ca un nebun, cu toate că Isus l-a atenționat. Însă inima lui Isus a rămas neschimbată și legată cu această mărturie binecuvântată a învierii Sale – era mărturia inimii neschimbătoare a lui Hristos.

Nu este nimic mai mare, decât să privești la această dimineață, care a venit vreodată peste pământul acesta păcătos, dimineața învierii, ca mărturie pentru desăvârșirea gloriei Persoanei Sale precum și a desăvârșirilor triumfului Său. Această dimineață era o mărturie că inima Lui rămăsese neschimbată și aceeași. Petru putea să-L uite și să-L tăgăduiască, însă El era același. Nimic nu ar putea fi pentru noi mai mare și mai pătrunzător la inimă!

Ați văzut cum Scriptura întotdeauna leagă împreună două lucruri, și este important să ținem cu tărie în sufletele noastre legătura pe care Dumnezeu o face. Și voi vedeți că Hristos înviat este întotdeauna legat în Scriptură cu aceia care au adormit. Binecuvântat este pentru aceia dintre noi care au trebuit să ducă la mormânt trupurile prietenilor lor iubiți. Ei au voie să se gândească la faptul că cei adormiți, care au ieșit din trupurile lor ca să fie la Domnul, sunt uniți cu Cel înviat. Aceasta este întotdeauna așa în Scriptură. Este un Hristos înviat și aceia care au adormit. Ah, ce mângâiere pentru cei întristați! În ce societate sunt ei așezați! – un Hristos înviat și cei care au adormit.

Lucrarea a fost terminată

Mai este și o altă mărturie referitoare la înviere. Și aceasta ne conduce la Matei 28. Aici ne este arătat nu numai că gloria Persoanei Sale a fost restabilită, ci este și revelarea publică a faptului că lucrarea Lui a fost terminată. Ar trebui să ne gândim un moment, că Domnul Isus a mers în moarte și la cruce, El însuși S-a supus sentinței morții. Acolo El a făcut pace și acolo a fost terminată lucrarea mare care a așezat pacea pe un fundament care niciodată nu poate fi distrus. La cruce a fost rezolvată o dată pentru totdeauna problema păcii credinciosului cu Dumnezeu. Și dacă ar mai fi o problemă, care ar trebui acum clarificată, atunci n-ar mai fi nici o speranță. Căci dacă pacea a fost făcută, atunci ea niciodată nu mai poate fi făcută din nou. Căci Hristos nu va mai veni niciodată din nou ca să moară. El a făcut pace prin sângele crucii Lui. Și când Scriptura vorbește despre sângele crucii Lui, atunci aceasta este expresia morții Sale. Plinătatea acestei lucrări, caracterul complet al acestei lucrări, satisfacerea deplină a lui Dumnezeu în tot ce a făcut Hristos; satisfacerea desăvârșită a naturii lui Dumnezeu în tot ce El a dat lui Hristos, și expresia deplină a caracterului complet a ceea ce El a dat lui Dumnezeu – toate acestea au fost vestite în înviere. Învierea Lui dintre morți era dovada despre toate aceste lucruri. De aceea găsești tu toată această împotrivire, atât din partea iudeilor cât și din partea lui satan. Toți, care se împotrivesc acestui adevăr, se unesc împreună în această împotrivire.

Primul lucru, pe care îl vedem în Matei 28, este, că primul verset nu este legat cu versetul al doilea. Cele descrise nicidecum nu au urmat imediat una după alta. Este foarte binecuvântat și mângâietor pentru inimile noastre să observăm aceasta. În Matei 28.1 citim: „Iar târziu, în sabat, pe când se însera spre ziua întâi a săptămânii ...” Realitatea este: era înserarea sabatului iudaic. Sabatul iudaic lăsa, ca să zicem așa, să se scurgă ultimele boabe de nisip din clepsidră. Nu era prima zi a săptămânii, era sfârșitul sabatului, era amurgul sabatului. În capitolul anterior găsiți femeile, cum priveau mormântul. Iosif a luat trupul cu permisiunea lui Pilat și l-a pus într-un mormânt, care niciodată nu a văzut putrezirea unui om. O mărturie binecuvântată pentru desăvârșirea acelei Persoane, al cărei trup a fost pus în mormânt. Mormântul nu a îngropat niciodată stricăciunea unui om, și acesta era locul pregătit pentru acel trup fără pată al lui Isus. Maria Magdalena și cealaltă Marie, adică soția lui Cleopa, stăteau în fața mormântului, îl priveau și sentimentele inimii lor pentru Isus le ținea acolo. Ochii lor, inimile lor, toate interesele și puterile lor le atrăgeau într-acolo unde ele vedeau acea Persoană moartă.

În Matei 28.1 ele vizitează mormântul. Sabatul era aproape terminat, era înserarea zilei de sâmbătă, nu era încă dimineața devreme a celei dintâi zile a săptămânii. Nu era dimineața zilei a opta, a zilei învierii, ci era amurgul zilei de sâmbătă. Aceasta este foarte interesant și deosebit de prețios pentru inimile noastre, deoarece ne arată dragostea și dăruirea inimilor lor față de Isus. Ele vin din nou în întuneric și văd unde au fost puse rămășițele pământești. Nu puteau rămâne departe. Este greu pentru o inimă să rămână departe. Este locul unde se află subiectul inimii. Inima era acolo. De aceea picioarele sunt găsite acolo, căci picioarele urmează inima. Ele au venit, însă nu aveau nimic mai mult. Versetul următor, cum am spus, nu stă nicidecum în legătură cu primul verset. Aici este intervenția lui Dumnezeu, ca să îndrepte atenția spre faptul care a avut loc. Însă femeile nu au văzut această intervenție, nici ucenicii nu au văzut-o, nimeni nu a văzut aceasta, în afară de soldați și păzitori.

Toate acestea au avut loc – Dumnezeu nu spune când -, la câțva timp după ce Isus a înviat. Nu au venit pentru a deschide mormântul și să lase pe Domnul gloriei să iese – departe de noi un astfel de gând -, căci Isus înviase, și El a ieșit din mormânt prin puterea proprie precum și prin puterea lui Dumnezeu. Pe când El era înviat, iată, un mare cutremur de pământ a avut loc, căci îngerul Domnului a coborât din cer și a rostogolit piatra de la intrare și s-a așezat pe ea. Isus înviase din mormânt, și ca să se îndrepte atenția spre această mare realitate a învierii Sale, are loc cutremurul de pământ și apare un înger. Aceasta nu putea fi trecut cu vederea, sau? Dumnezeu dorește să arate clar că El a intervenit și a scos pe Fiul Omului din moarte, dar și că Hristos Însuși a înviat prin propria putere. Ambele laturi sunt incluse în înviere. Piatra pecetluită și paza pusă nu l-au putut reține. Pecetea de pe piatră avea o inscripție, presupun a Cezarului. Probabil era capul împăratului pe pecete, ca să spună: aceasta nu poate fi schimbat. Cine ar îndrăzni să atingă acea piatră? Nici un om nu putea s-o facă, căci atunci ar fi trebuit să plătească cu moartea. Dar Domnul a triumfat peste mormânt. Dumnezeu, care stă în cer, râde (Psalmul 2.4) de aceste încercări naive și copilărești ale omului. Îngerul coboară și în demnitatea triumfului se așează pe piatră, care era rostogolită la o parte și a adus sentința morții asupra paznicilor mormântului. Paznicii se cutremură, căci fața îngerului era ca un fulger și hainele lui erau albe ca zăpada. Paznicii sunt îngroziți și erau ca morți.

Nu vă temeți!

În Matei 28.5 găsim din nou femeile. Ele vin din nou, și când vin acum, cât de cu totul altfel stau lucrurile. Aceste cuvinte sunt aici deosebit de prețioase în legătură cu învierea. Îngerul spune: „Nu vă temeți!” Exact aceasta este realitatea, pe care Dumnezeu o leagă cu învierea. Teama a trecut, a fost îndepărtată; motivul care conduce la teamă a fost înlăturat: „Nu vă temeți!” Este tocmai mărturia, pe care o aduce Duhul lui Dumnezeu, ca să alunge teama din inimile noastre și să alunge toate sentimentele sumbre. – Știu că voi căutați pe Isus, care era răstignit. Știu care sunt sentimentele inimilor voastre. Știu spre cine aveți privirea îndreptată. Nu aveți nici un motiv să vă temeți. Voi Îl căutați pe Isus, care era răstignit. El nu este aici, căci El a înviat, așa cum a spus; veniți, vedeți locul unde a stat Domnul. – Ce mărturie! Gândește-te la mângâierea legată de aceasta! Gândește-te la alungarea fricii! Gândește-te la siguranța pentru inima lor! Gândește-te că prețul de răscumpărare a fost plătit, că dreptatea a fost satisfăcută, că credinciosul era liber! Orice teamă, orice sentiment sumbru, orice întrebare, pe care o pune satan, ca prin ea să întristeze inima sărmană – totul a fost satisfăcut și rezolvat pentru totdeauna: „El a înviat”, aceasta era mărturia. „Voi Îl căutați pe Isus cel răstignit.” Ele nu mai vorbesc acum despre El ca fiind răstignit, ci El *era* răstignit.

El era răstignit și acum a înviat

Sunt mulți oameni, care cu inimile lor sunt la mulți kilometri depărtare de această realitate măreață. Ei poartă un cruciuliță; și ce este aceasta altceva decât o tăgăduire a adevărului mare al Evangheliei? Întrebi tu, de ce? Deoarece ea prezintă ceea ce acum nu este adevărat! Hristos *a înviat*, acesta este adevărul, El *era răstignit*. Dar chiar mai mult decât aceasta: cruciulița reprezintă instrumentul ocării și al chinului, pe care lumea, care Îl ura, L-a pironit. Crucea este mărturia urii lumii împotriva Hristosului lui Dumnezeu, și era instrumentul de tortură al romanilor. Care este adevărul, care ar trebui să umple inimile noastre? Cel înviat, Cel care era răstignit. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El nu este nici pe cruce și nici în mormânt; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El a fost pe cruce și a fost în mormânt; mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El nu mai este acum acolo, ci a înviat, El este pe tronul Tatălui.

Și acesta este motivul pentru care am citit evanghelia după Matei. Conștient nu am citit din celelalte evanghelii, care vorbesc și despre înălțarea Lui la cer. Evanghelia după Matei ne prezintă învierea cu totul separat și ni-L arată ca Cel înviat în legătură cu cei săraci ai turmei. Știm că El a fost ridicat și înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Însă aici găsim mărturia învierii Lui.

Voi rezuma toate mărturiile, care sunt legate cu ea:

1. În primul rând este intervenția lui Dumnezeu în putere divină.
2. În al doilea rând este începutul pentru vestirea unei ordini noi minunate a lucrurilor, care trebuie să înceapă cu Hristos.
3. În al treilea rând era o mare mărturie a lui Dumnezeu pentru gloria Persoanei Fiului Său, acest Om glorificat să fie luat din moarte și Lui ca Om să I se dea un loc nou, la care El cu siguranță avea dreptul pe baza gloriei Persoanei Sale. Acest loc nou El l-a ocupat ca Om, care a terminat lucrarea, pe care Dumnezeu l-a dat-o s-o facă.

Lipsește timpul să prezentăm toată mărimea tuturor adevărilor care stau în legătură cu intervenția minunată a lui Dumnezeu. Este instaurarea marelui adevăr fundamental al învierii,

care este foarte strâns legat cu moartea lui Hristos. Cu mesajul solemn „El a înviat!” este vestită totodată desăvârșirea lucrării Sale. Este aici un suflet, care se îndoiește sau are temeri sau sentimente sumbre? Ai tu vreo îndoială? Știu că oamenii spun: mă gândesc mai mult la Domnul Isus la cruce. – Vreau să-ți spun: dacă tu vorbești despre privirea la Domnul Isus pe cruce, atunci tu privești unde nu este El. Cum poți să-L vezi acolo, unde El nu este?

Dacă îmi spui: privesc în urmă în credință, atunci înțeleg și este de ajuns, privesc în credință înapoi și îmi *amintesc* că El a fost pe cruce. Dar tu nu poți privi în credință înapoi și să-L *vezi* pe cruce. Tu poți desigur să privești în credință înapoi și poți vedea ce a purtat El și ce era și ce a suferit El la cruce. Vrei să-L vezi? Atunci trebuie să privești în sus, ca să-L vezi viu. El era mort și este viu; El a înviat. Eu Îl văd pe acest loc nou ca Om, biruitor, ca Om triumfător. Toată puterea morții și a lui satan a fost zdrobită, toată puterea vrăjmașului a fost sfărâmată în bucăți prin biruința măreață, pe care El a câștigat-o. Orice putere vrăjmașă a fost sfărâmată. Asupra fiecărui vrăjmaș, care a avut vreodată o biruință, s-a obținut triumful prin El în moartea și învierea Sa.

Mai ai îndoieli?

Ce frică mai poți avea acum? De cine să-ți fie frică? Probabil vorbesc acum unui creștin care este nesigur de mântuirea lui; unuia care nu este întemeiat în adevărul Evangheliei; unuia, care spune: Mi-e frică de moarte. – Privește aici: El era în moartea oricărei morți, pentru „ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul, și să-i elibereze pe toți aceia care, prin frica de moarte, erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2.14,15). Moartea a fost învinsă pentru totdeauna, moartea și-a pierdut boldul, moartea a fost jefuită de biruința ei, puterea ei a fost distrusă. Tu nu trebuie să te mai temi de moarte. Păcatul? El a venit să poarte păcatele poporului Său. El le-a purtat. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Oricât de slab ai putea tu fi, totuși tu aparții lui Hristos, și eu îți pot spune: toate păcatele tale au fost judecate în acea Persoană pe cruce. Probabil ai cântat cântarea: Îmi pun păcatele pe Isus. – O, nu, *tu* nu poți pune păcatele tale pe Isus. *Dumnezeu* le-a pus asupra Lui. Dumnezeu, care le cunoștea; Dumnezeu, împotriva căruia tu ai păcătuit; acest Dumnezeu, pentru care aceste păcate erau un atac împotriva caracterului Său sfânt și drept; acest Dumnezeu a pus toate păcatele tale pe această Persoană desăvârșită, și El L-a înviat triumfător – fără aceste păcate. Dumnezeu L-a părăsit ca Om pe cruce, atunci când El a purtat păcatele. Dar El a înviat triumfător, fără păcatele tale. Ce mângâiere! Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, toate păcatele noastre au fost îndepărtate, moartea nu mai este.

Îmi amintesc, că și eu am avut frică de moarte. Știam că nu voi merge în iad. Știam, că păcatele mele au fost iertate, dar îmi era frică de moarte. Nu voiam să văd cu plăcere un cadavru. Nu voiam să merg cu plăcere în prezența morții; moartea mă făcea să am frică, mi-era teamă de ea. De ce? Pentru că eu nu am văzut mărima triumfului lui Hristos asupra morții. Deci, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, tu poți vedea aceasta, te poți bucura de el. Poți auzi cântarea de biruință, îți poți pune piciorul pe platforma neschimbabilă, care este asigurată prin moartea și învierea Sa. Și poți spune stând sub umbra biruinței lui Hristos, că biruința a fost câștigată numai *prin El*, dar *pentru noi*; îți poți înălța glasul și poți spune: o, moarte, unde îți este țepușa, o. mormânt, unde îți este biruința! Aceasta este ceea ce eu am citit în legătură cu învierea Domnului Isus Hristos.

Facă Domnul, ca fiecare inimă de aici să privească prin credință în modul cel mai simplu la înviere ca la o realitate și prin aceasta să primească mângâierea și învierea sufletului său acum și pentru totdeauna prin Isus Hristos.

Tradus de la: [Die Tatsache der Auferstehung Christi](#)

Titlul original: „The Fact of Christ's Resurrection“.

Prima prelegere din seria de prelegeri „The Ressurrection of the Lord Jesus from among the Dead“, Londra 1886.

Prelegerea a fost puțin adaptată din punct de vedere al limbajului și puțin prescurtată.

Traducere: Ion Simionescu